

Arrest

nr. 273 101 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Bosnische nationaliteit en van Roma-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 17 februari 2021 en verzoekt dezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 12 juli 2021 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 19 november 2021 dient verzoeker, zonder België te verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 4 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Sarajevo, Bosnië-Herzegovina en heeft u de Bosnische nationaliteit. Wanneer u op bezoek was bij uw zus Indira in Novi Sad (Servië), ontmoette u D.L. (O.V. x.xxx.xxx), een etnisch Servische en Servisch staatsburger. Omdat haar familie niet akkoord was met jullie relatie omdat u een moslim bent en uw partner een orthodox christen, nam u haar mee naar Sarajevo waar jullie in het appartement van uw moeder woonden. Wanneer u haar wou inschrijven op de gemeente, werd u gezegd dat jullie wettelijk dienden te huwen en dat u een bepaalde som op uw spaarrekening moest hebben. U ging ook bij een Roma-organisatie langs waar u werd gezegd dat u eveneens de toestemming van haar ouders nodig had omdat zij op dat moment nog minderjarig was. Omdat u geen kans zag, verbleef uw partner illegaal in Bosnië-Herzegovina. Omdat uw echtgenote een Servische naam had, werd zij wanneer zij diende te bevallen geweigerd door een aantal ziekenhuizen en diende zij thuis te bevallen. In 2013 wanneer uw oudste dochter N. naar school ging, werd zij er door andere kinderen gepest omdat zij een Roma is. U kaartte dit aan bij de school en er werd een overleg gehouden tussen jullie, de school en de andere ouders waarbij werd gezegd dat dit niet meer zou gebeuren. Ook wanneer u dit een tweede keer aankaartte, werd er zo'n overleg voorzien. Hierna, wanneer ook uw andere kinderen deze problemen op dezelfde school kenden, kaartte u dit niet meer aan omdat u dacht dat het hetzelfde zou zijn. In 2016 of 2017 ging u met uw gezin naar Duitsland waar uw broer G. woont. Hij had werk voor u geregeld, maar omdat het niet mogelijk was om met twee gezinnen op zijn appartement te wonen, vroeg u internationale bescherming aan in Duitsland om een woning te bekomen. Na een jaar of anderhalf jaar keerde u met uw gezin in september of oktober 2017 vrijwillig terug naar Bosnië Herzegovina omdat het werk in Duitsland afgelopen was. U ging opnieuw in het appartement van uw intussen overleden moeder in Sarajevo wonen. In november 2017 begon u in het zwart voor M. te werken als tuinman en chauffeur. Deze persoon was zeer gekend in een aantal wijken in Sarajevo en was een aanhanger van het wahabisme. In januari of februari 2018 vertelde zijn enige dochter S. dat ze verliefd was op u. U zei haar echter dat u al een vrouw en kinderen had. Ze vertelde u hierna nogmaals dat ze verliefd op u was en dat ze een relatie met u wou. U vertelde dit aan uw partner die u aanraade om dit aan haar vader te vertellen. Enkele dagen later echter sprak ze u opnieuw aan en zei ze dat ze aan haar vader zou vertellen dat jullie een relatie hadden. U zei haar dit niet te doen. U werd door een collega ontboden om bij M. te gaan. Wanneer u bij M. ging, gaf deze u een klap in het gezicht en zei hij dat u een relatie had met zijn dochter. U ontkende, maar M. zei dat jullie dienden te trouwen, waarop u zei dat u al gehuwd was en kinderen had. Op dat moment werd M. gebeld en zag u een kans om weg te gaan. U ging niet meer naar uw werk en vijf of zes dagen later kwamen er enkele mannen bij uw partner thuis langs. Zij vroegen waar u was, maar uw partner zei dat ze dit niet wist. Zij zeiden haar nog dat zij een of twee dagen later zouden terugkomen en dat u de reden wel kende. Uw echtgenote vertelde u dit en uit haar beschrijving kon u opmaken dat het om M. en enkele anderen ging. Twee of drie dagen hierna kwamen dezelfde personen opnieuw langs bij uw partner en vroegen zij opnieuw achter u. Omdat u er opnieuw niet was, sloegen zij haar in het gezicht en duwden zij de kinderen. Nadat zij weggingen belde een buurvrouw de politie die langskwam. Zij namen een verklaring af van uw partner, maar omdat zij in geen goede toestand was, werd uw partner met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Wanneer u die avond thuiskwam zag u uw buurvrouw met de kinderen en wist u dat er iets was gebeurd. Uw buurvrouw bracht u op de hoogte en twintig minuten of een half uur later werd uw partner teruggebracht door de politie. U vertrok diezelfde avond nog met uw partner en kinderen naar een vriend. Deze vriend regelde dat jullie naar Tuzla (Bosnië-Herzegovina) konden gaan wonen. In Tuzla was u werkzaam in de bouw. Hier vertelde u uw partner dat M. u had geslagen en verplichtte om met zijn dochter te trouwen. In maart 2018 wanneer uw partner alleen met de kinderen thuis was, kwam M. en enkele anderen opnieuw bij uw partner langs. Hierbij werd zij verkracht. Wanneer u thuis kwam, begreep u wat er gebeurd was en besloot u meteen te vertrekken met uw partner en kinderen. U besloot geen klacht in te dienen omdat M. heel veel mensen bij de politie kende en hij veel geld had. U verbleef bij een kennis en vertrok de volgende dag of een aantal dagen later per bus met uw gezin naar Frankrijk. Hier diende u een verzoek tot internationale bescherming in, maar u ontving hierop een negatief antwoord. Uw echtgenote werd in Frankrijk in de psychiatrie behandeld. U werd in Frankrijk aangehouden en naar een repatriëringscentrum gebracht. U werd echter opnieuw vrijgelaten en reisde vier of vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS naar België. U diende meteen een verzoek tot internationale bescherming in op 17 februari 2021. Op 12 juli 2021 werd uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard. U ging hiertegen niet in beroep. Op 19 november 2021 diende u, zonder België te verlaten, uw tweede verzoek tot internationale bescherming in. U blijft bij uw verklaringen en stelt dat u nog steeds bang bent voor de problemen die u al eerder heeft verteld. Zo kende u problemen met Albanen die uw partner hebben geslagen en later in Tuzla hebben verkracht. U vreest nog meer problemen door deze mensen. U contacteerde uw buurman in uw land van herkomst om documenten op te vragen bij de politie over deze gebeurtenissen en waarom u uw land diende te verlaten. U had immers

documenten van de politie, maar u heeft deze achtergelaten omdat jullie snel moesten vluchten. Hij zou dit doen, maar u weet niet of hij die papieren zal krijgen. Uw partner hertrouwde twee maanden geleden met een andere man en nam jullie jongste kind A. met haar mee. U bleef alleen achter met jullie vier andere kinderen. U vreest dat de personen waar u problemen mee kent ook iets aan uw kinderen in Bosnië-Herzegovina zullen aandoen gezien zij familie zijn. U haalt ook aan dat uw advocaat haar werk niet goed heeft gedaan en zij niet in beroep is gegaan. U heeft daarvan bewijzen die u zal overmaken aan het Commissariaat-generaal. Voorts is de situatie in het opvangcentrum in België catastrofaal en heeft u een oranje kaart nodig om te werken. Op 20 december 2021 bevestigde uw sociaal assistent via mail de intentie van uw toenmalige advocaat om een beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing genomen in het kader van uw eerste verzoek en het feit dat uw advocaat erkent hier te kort geschoten te hebben waardoor er uiteindelijk geen beroep was ingediend.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Vooreerst werden er een aantal merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw toenmalige partner die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, met name dat uw toenmalige partner geslagen en verkracht werd door uw Albanese werkgever en zijn trawanten, ondermijnden. Hoe dan ook maakte u niet aannemelijk dat u hiervoor in Bosnië-Herzegovina geen beroep kon doen op de aldaar aanwezige beschermingsmogelijkheden. Voorts werd vastgesteld dat het pestgedrag waarvan uw kinderen slachtoffer waren onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook betreffende uw verklaring dat uw toenmalige partner in Bosnië-Herzegovina omwille van haar geloof gediscrimineerd werd en u hierom niet gerespecteerd werd, werd er op gewezen dat u niet aannemelijk maakte dat u hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de in Bosnië-Herzegovina beschikbare beschermingsmogelijkheden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en u voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. Integendeel, u blijft bij uw eerdere verklaring (verklaring 1e VVIB, vraag 16). U beperkt zich louter tot een herhaling van asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name de problemen met Albanese die uw vrouw hebben geslagen en verkracht. U vreest nog meer problemen met deze mensen (verklaring 1e VVIB, vraag 19). U vreest dat zij uw kinderen iets zullen aandoen omdat dit ook familie is en u stelt dat u documenten bij de politie

probeert te verkrijgen over deze incidenten via uw buurman (verklaring 1e VVIB, vraag 20, 22). U legde vooralsnog geen documenten van de politie neer. Wars van de aan-of afwezigheid van dergelijke documenten moet evenwel, zoals hierboven reeds aangestipt, opgemerkt worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat - indien er alsnog geloof zou kunnen worden gehecht aan uw relaas – u voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Bosnië-Herzegovina beschikbare beschermingsmogelijkheden. De conclusies getrokken bij uw eerste verzoek gelden aldus nog steeds.

Dat uw advocaat geen goed werk heeft geleverd doordat zij geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming (waarvan u stavingstukken indient) kan niet weerhouden worden als een element zoals omschreven in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Als verzoeker draagt u bovendien zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van uw verdediging en dient u de nodige maatregelen te nemen om op diligente en alerte wijze uw verdediging te organiseren.

Wat betreft uw verwijzingen naar de situatie in het opvangcentrum en de noodzaak van een oranje kaart om te werken (verklaring 1e VVIB, vraag 23), moet opgemerkt worden dat dit op zich geen motieven zijn die ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Volgens verzoeker stelt de verwerende partij dat zij het huidige verzoek om internationale bescherming niet hoeft te onderzoeken omdat verzoeker zich zou baseren op zijn verklaringen, zoals gedaan tijdens zijn vorige asielaanvraag. Verzoeker geeft aan te hebben uitgelegd dat er buiten zijn wil om - door een fout van zijn eerdere raadsman - geen beroep werd aangetekend tegen de eerste negatieve

weigeringsbeslissing, wat ook werd bevestigd door de vorige raadsman en door zijn sociaal assistent. Verzoeker begrijpt dat de regelgeving het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) toelaat om geen onderzoek meer te voeren naar de motieven die hij eerder aanhaalde, maar hij wijst erop dat het hier nog steeds om mensenlevens gaat en dat er minstens een onderzoek diende te gebeuren naar zijn vrees en problemen en dat niet blindelings kan worden verwezen naar de eerder genomen weigeringsbeslissing.

Immers, zo stelt het verzoekschrift, de partner van verzoeker werd verkracht door zijn belagers, en dit omdat zij hem niet konden vinden. Verzoekers partner kreeg hierdoor ook psychische problemen en diende opgenomen te worden in de psychiatrie. De politie kon en wilde hier niets tegen doen gezien verzoeker van Roma-etnie is. Verzoeker geeft aan lopende de procedure het bewijs te zullen neerleggen van zijn klacht bij de politie en het feit dat hier niets mee is gedaan. Verzoeker voert tevens aan dat zijn kinderen op een systematische wijze werden gediscrimineerd omwille van hun etnie en dat de verschillende hieromtrent neergelegde klachten geen soelaas brachten. Mensen van Roma-etnie, zo stelt verzoeker, worden in Bosnië-Herzegovina nog steeds gediscrimineerd. Verzoeker verwijst naar en citeert hiervoor uit https://en.wikipedia.org/wiki/Romani_peopl_in_Bosnia_and_Herzegovina.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat hij steeds duidelijk heeft gemaakt (vraag 19 vragenlijst) dat de autoriteiten hem niet konden helpen, zoals reeds hierboven uiteengezet. Hij vreest dat de mensen die zijn toenmalige partner geslagen en verkracht hebben, hem zullen vermoorden indien ze hem vinden en hij kan zich hier op geen enkele manier tegen beschermen. De autoriteiten kunnen/willen verzoeker niet beschermen en het is volgens hem dan ook duidelijk dat de verwerende partij hem op dit punt verkeerd begrepen heeft.

Een “*dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken*” schendt luidens het verzoekschrift dan ook op een kennelijke wijze het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas, terwijl, zo betoogt verzoeker, hij wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas heeft.

Verzoeker besluit dat uit hetgeen voorafgaat ten overvloede blijkt dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Verzoeker maakt op 31 januari 2022, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met daarbij gevoegd een voor eensluidend verklaarde vertaling van een verklaring van zijn buurvrouw aan de Bosnische politie *d.d.* 12 januari 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De materiële motiveringplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoekster voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het poneren van een (actuele) vrees voor vervolging en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.5. Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 12 juli 2021 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat (i) er een aantal merkwaardigheden en incoherenties werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn toenmalige partner die de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen, met name dat zijn toenmalige partner geslagen en verkracht werd door zijn Albanese werkgever en diens trawanten, ondermijnden. Hoe dan ook (ii) maakte verzoeker niet aannemelijk dat hij hiervoor in Bosnië-Herzegovina geen beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige beschermingsmogelijkheden. Voorts (iii) werd vastgesteld dat het pestgedrag waarvan zijn kinderen het slachtoffer waren onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder werd er (iv) ook betreffende de verklaring dat zijn toenmalige partner in Bosnië-Herzegovina omwille van haar geloof gediscrimineerd werd en verzoeker hierom niet gerespecteerd werd, op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de in zijn land van herkomst beschikbare beschermingsmogelijkheden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, ging verzoeker tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad en verzoeker voert in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft.

2.3.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift nogmaals doelt op de fout van zijn eerdere raadsman die geen beroep instelde tegen de eerste weigeringsbeslissing, wat volgens hem wordt bevestigd door de door hem neergelegde mail van 20 december 2021, wijst de Raad erop dat dit argument reeds ten volle beantwoord werd in de bestreden beslissing, waar op pertinente en terechte wijze werd gesteld:

“Dat uw advocaat geen goed werk heeft geleverd doordat zij geen beroep heeft ingesteld tegen de weigering van het commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming (waarvan u stavingstukken indient) kan niet weerhouden worden als een element zoals

omschreven in artikel 57/6/2 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Als verzoeker draagt u bovendien zelf de verantwoordelijkheid voor de verdediging en dient u de nodige maatregelen te nemen om op diligente wijze uw verdediging te organiseren.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.7. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen dat hij problemen kende met Albanezen die zijn toenmalige partner hebben geslagen en verkracht en dat hij nog meer problemen vreest door deze mensen, niet alleen voor hemzelf maar ook voor zijn kinderen (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 16, 19 en 22). De Raad wijst erop dat verzoeker heden louter volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht tijdens de administratieve procedure evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op zijn verzoek. Bij aanvullende nota van 31 januari 2022 maakt verzoeker aan de Raad een voor eensluidend verklaarde vertaling van een verklaring d.d. 12 januari 2022 over van zijn buurvrouw aan de Bosnische politie, naar aanleiding van het incident waarbij de werkgever van verzoeker met enkele andere mannen zijn toenmalige partner geslagen en verkracht hebben. In deze verklaring staat te lezen dat verzoekers buurvrouw op 4 maart 2018 lawaai hoorde in het appartement van verzoeker, waarop zij de politie belde. Deze aangifte, opgesteld meer dan drie jaar na de vermeende feiten, komt over als zijnde gesolliciteerd en bovenal wordt in deze aangifte geenszins vermeld dat de toenmalige partner van verzoeker op die bewuste dag geslagen en verkracht werd. Er wordt enkel gesproken van lawaai, kabaal en chaos en gehuil van kinderen zonder dat dit wordt gelinkt aan de door verzoeker geopperde verkrachting van zijn toenmalige partner. Aan de eenzijdige registratie van de overigens vermeende buur kan geen objectieve bewijswaarde worden toegedicht en dit stuk is dan ook geenszins van aard de ongeloofwaardigheid van verzoekers aangehaalde problemen te herstellen. Bovendien is naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds definitief komen vast te staan dat hij – zelfs indien er alsnog geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn relaas – niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de in zijn land van herkomst beschikbare beschermingsmogelijkheden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, gelden de conclusies, getrokken bij het eerste verzoek om internationale bescherming, nog steeds. Immers, door louter opnieuw boudweg te poneren dat de autoriteiten hem niet willen/kunnen beschermen, zonder enig concreet begin van bewijs, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij geen beroep kan doen op daadwerkelijke overheidsbescherming in Bosnië-Herzegovina.

2.3.8. Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Waar hij in het verzoekschrift wijst op algemene informatie met betrekking tot de systematische discriminatie van Roma in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst, één enkele *Wikipedia*-pagina, van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker en zijn kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd omwille van hun Roma-origine. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

2.3.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw doelt op de door zijn kinderen geleden discriminatie en dat de klachten die hij in dit kader neerlegde geen soelaas brachten, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds voor recht heeft gesteld dat het pestgedrag waarvan verzoekers kinderen het slachtoffer waren onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.10. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de situatie in het opvangcentrum en de noodzaak van een oranje kaart om te kunnen werken op zich geen motieven zijn die ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker laat deze terechte en pertinente overweging volledig onverlet waardoor deze door de Raad tot de zijne wordt gemaakt en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.15. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS